

GIẤC MƠ

Đúng một năm sau ngày giải phóng miền Nam, Cương xuất ngũ về làng. Cái sự trở về này không đột ngột, cả nhà, thậm chí cả làng, cả xã đã biết, suốt năm trời vừa rồi, Cương nằm ở quân y viện. Vào ngày cuối cùng của chiến tranh, Cương bị một mảnh pháo lạc chụp trúng bả vai phải lúc anh cùng đơn vị tiến vào Sài Gòn theo hướng tây - nam, trong phiên chế của mặt trận 232. Cú pháo ác nghiệt đã cắt rời cánh tay phải của Cương. Với chiến tranh, vết thương này không có gì đáng nói. Và cả sự trở về của Cương cũng là chuyện bình thường. Rất đời bình thường!

Loay hoay mất một dạo, anh cũng ổn định được cuộc sống. Tắm huy hiệu thương binh đỏ, cộng với cánh tay áo mềm lất phất, đưa Cương từ một anh nông dân thuần phác, một anh lính chiến thực thụ, trở thành một bảo vệ viên của Trại Tình thương, thành phố vừa xây dựng trên đồng đất làng mình. Sự sắp đặt số phận này quá hợp lý, Cương hài lòng, luôn mỉm cười với cả quá khứ lẫn hiện tại. Tất nhiên cả tương lai nữa, có lẽ nào với Cương, đó lại không phải một tương lai yên ổn đối với một người lính thương tật.

Cương lấy vợ ngay sau đó. Cô giáo dạy trường huyện này, vốn là bạn của Cương từ hồi còn chăn trâu chung, từng có bao kỷ niệm và cả những tháng năm chờ đợi pháp phòng hy vọng. Đám cưới cũng bình thường, hết như những đám cưới hậu chiến khác. Một tháng, rồi hai tháng, mỏng mảnh những tín hiệu manh nha một mầm sống mới. Khởi nói nổi vui sướng ứ ngập trong Cương. Đêm đêm, vợ chồng nằm bên nhau: Đầu gối, tay ấp, Hoàn vợ Cương, mân mê mồm thịt lồi bên cánh vai cụt của chồng thâm thảo những lời lẽ cụt lủn, rời rạc. Cương cũng vậy, bàn tay còn lại sờ rầm, lằn mò nơi vùng bụng mịn mềm, cứ qua mỗi thời khắc lại cảm thấy ran lên, ấm toả.

- Cò hay mủm? - Đây là Cương hỏi

- Không biết! Nếu cò tên là Cường nhé. Cương, Cường, được đấy.

- Hay! Mủm đặt là Hoan. Liên Hoan. Hay!

- Chỉ thích liên hoan thôi. Rõ nổi.

- Nổi này...

Họ lịm đi trong hạnh phúc vô bờ

Đủ tháng ngày, Cương đưa vợ đến bệnh viện huyện. Anh thập thò ngoài cửa phòng sản. Mọi việc diễn ra nhanh chóng. Tiếng rên la đau đớn của Hoàn vừa tắt lịm, lập tức nhịp khóc ngán bật ra oe-oe-oe... Người Cương lạnh cứng. Tiếng lao xao của đám nhân viên đỡ đẻ thoảng đến như từ một cõi khác.

- Con gái... con gái...

Con gái! Từ giây phút hệ trọng này, Cương đã thành một người khác. Một người cha!

Phải đến hơn hai năm, sau nhịp khóc oe-oe-oe... ngán ngủ kia, vợ chồng Cương vẫn chưa hết bàng hoàng. Số phận? Không phải là số phận! Vừa cắt nghĩa được, vừa không thể cắt nghĩa, sự hiện diện của đứa bé trên cõi đời là điều gì đó bí hiểm và tốt cùng đau đớn. Đứa bé có khuôn mặt bình thường như những đứa trẻ khác nhưng phần dưới cơ thể, dù có giàu trí tưởng tượng đến đâu cũng khó mà hình dung nổi tại sao hoá công lại có thể nhả tâm đến vậy. Cái bướu to vật giữa lưng gàn như làm bẻ gập người con bé. Chân, tay là những mẩu thịt dị hình. Nhưng khuôn mặt nó thì đẹp quá, vẻ đẹp làm người ta đau lòng. Tóc đen mượt, da trắng mịn, mắt trong veo, môi đỏ chót. Và nụ cười. Nụ cười vừa tinh khiết, vừa ngọt ngào như thể đứa bé giấu cốt sự nhả tâm của tạo hoá. Bệnh viện xác định đứa bé là kết quả của căn bệnh nhiễm độc chất đi-ô-xin, người bố cháu mang về từ chiến trận. Dù vậy, đứa bé vẫn mang cái tên đã được bố mẹ định trước: Hoan. Hơn hai tuổi, bé Hoan vẫn chỉ biết cười. Nụ cười luôn thường trực trên môi của nó. Càng lớn sự tinh khiết ngọt ngào kia càng rõ. Sau nhịp khóc chào đời, không một âm thanh nào nữa, được phát ra từ cái miệng xinh xẻo của bé Hoan. Đứa bé sống trong sự vô thanh tuyệt đối và mặc nhiên, cuộc sống của vợ chồng Cương, Hoàn cũng vậy. Hình như họ không muốn phá vỡ sự im lặng tịch mịch của con gái. Cả hai, không ai bảo ai, đã hình thành một quy tắc bất di bất dịch, mọi trao đổi,

mọi trạng thái, đều được họ thực hiện bằng cử chỉ. Đêm đêm, cánh tay còn lại của Cương, bện vào đôi tay của Hoàn, phủ xòe che chở cho tấm thân dị hình của con gái. Cứ thế, quỹ thời gian sống của bé Hoan dày lên, thì sự cảm thông và tình yêu với con gái của họ cũng càng đầy đặn và hơn lúc nào hết, họ còn mong có một đứa con nữa, không phải để thay thế bé Hoan mà là vì họ muốn có một đứa con thật sự. Nhưng nỗi ám ảnh của cái chất đi-ô-xin tai nghiệt kia đã chặn ước muốn đó lại. Làm sao họ dám thách thức số phận một lần nữa?

Đến một ngày, nếp sống phẳng lặng của nhà Cương đột nhiên thay đổi. Bấy giờ bé Hoan đã tròn năm tuổi. Nó vẫn thế, cơ thể chỉ nhỉnh thêm chút ít. Cương đã chuyển nhà đến ở phần đất Trại Tình thương cấp ngay sát trại. Cô giáo Hoàn cũng đã chuyển về trại dạy dỗ lũ trẻ mồ côi. Nỗi đau chưa vơi giảm nhưng cuộc sống của họ đã thật sự yên bình. Cánh tay cụt của Cương, phần cơ thể thiếu hụt của bé Hoan, đã được bù đắp bởi tình yêu chồng, yêu con của người đàn bà nơi thôn dã. Hôm ấy, lúc mờ sáng, Cương đến trại nhận trực. Từ nhà anh đến trại chỉ một thôi đường ngắn. Lẽ ra phải non tiếng đồng hồ nữa mới đến giờ ca, nhưng Cương thấy phấp phỏng lạ thường. Linh tính như báo có điều gì đấy. Đến sát cổng bảo vệ trại, Cương khựng lại bởi nhịp khóc oe-oe-oe yếu ớt phát ra từ bọc quần áo đặt ngay vệ đường, dưới gốc cây mít. Anh gần như vô lấy bọc quần áo. Một sinh thể đang lim lìm, thoi thóp. Ai đó đã mang nó đặt ở đây từ lúc nào. Người Cương ran lên, tim đập thùm thụp, anh ghì chặt đứa trẻ chạy về nhà. Khi Hoàn vừa đỡ được đứa trẻ từ tay Cương thì bất ngờ bé Hoan cất tiếng u ơ tiếng của nỗi vui thoát nghẽn. Cả hai vợ chồng sững sờ nhìn nhau. Họ hiểu rằng, đứa bé vừa xuất hiện này chính là sự sắp xếp tiên định.

Mọi việc diễn ra suôn sẻ. Một lá thư ngắn ngủi đề giờ sinh tháng đẻ của nó găm ở trong đồng tã lót xác nhận nó mới có một ngày tuổi. Người mẹ bất hạnh nào đó đã mang con đến gửi trộm ở Trại Tình thương. Có lẽ chị ta cũng mới chỉ rời khỏi thì Cương đến. Thủ tục để vợ chồng Cương nhận đứa trẻ cũng đơn giản. Một phần do hoàn cảnh Cương, phần nữa cả hai vợ chồng cùng biên chế ở trại, nhưng cái chính những đứa trẻ được nuôi ở trại đa phần, cũng là trẻ mồ côi và cơ nhỡ. Đứa bé bị bỏ rơi về nhà Cương được đặt cái tên chẳng con gái chút nào: Cường. Nhưng bởi đó là cái tên được định trước, nếu ngày ấy bé Hoan là con trai.

Thời gian trôi vèo vèo, bé Cường giờ đã là một thiếu nữ xinh đẹp. Bên nó, chị Hoàn vẫn chỉ là một đứa trẻ mang khuôn mặt người lớn. Từ ngày có Cường, Hoàn đã bập bẹ nói được. Dẫu là những âm thanh phập phào, nhưng như thế cũng đủ làm ấm lòng vợ chồng Cương. Họ gần như quên đi nỗi bất hạnh. Hai chị em nó luôn quấn quýt bên nhau. Cường rất thương người chị tật nguyên của mình. Trừ những lúc đi học, lúc làm việc nhà, thời gian còn lại, bao giờ Cường cũng quanh quẩn bên chị. Nhiều lúc Cương nhìn con vui đùa mà ứa nước mắt. Nước mắt này, không phải là thứ dành cho buồn tủi.

Một ngày kia, có một chiếc xe du lịch con màu trắng đỗ trước cửa nhà Cương. Lúc đó cái Cường đang đi học, Hoàn đi dạy, ở nhà chỉ có bố con Cương. Một thiếu phụ sang trọng bước vào nhà. Thoạt nhìn người đàn bà, Cương đã thấy lồng ngực mình như hẹp lại, khiến trái tim quặn thắt. Điều anh lo sợ mơ hồ, phấp phồng suốt từ ngày đón cái Cường về nhà đã đến. Thiếu phụ với Cường như được đúc ra từ một tiêu bản, như hai giọt nước. Quả thế, người đàn bà sau bao thăng trầm, bươn chải, sau những hoàn cảnh ngặt nghèo đã trở về. Chị ta không khấn cầu, không xin xỏ, không van nài, chỉ mong được tha thứ.

Vài lần đi lại, tình mẫu tử là một cái gì đó thật đặc biệt, đã hút Cường lại gần với người mẹ đã từng bỏ rơi mình. Có được điều này nhờ bản tính nhân hậu của vợ chồng Cương, Hoàn, truyền sang cho nó. Dù vậy, sự quyết định vẫn là của vợ chồng Cương. Nhưng từ ngày người đàn bà ấy xuất hiện cái Hoàn tính khí trở nên thất thường, lúc cười, lúc khóc. Sự lựa chọn cuối cùng cũng được phân định, sau nhiều giằng co đau đớn vợ chồng Cương, Hoàn cho bé Cường trở về với mẹ đẻ của nó. Không phải vì người đàn bà kia đã hối lỗi, đã thành đạt để có thể đảm bảo chắc chắn cho cuộc sống của con mình, mà vì họ hiểu lắm giá trị của một đứa con có ý nghĩa thế nào với đời người. Người mẹ bất hạnh giờ đây đột ngột được hưởng hạnh phúc quá lớn. Không một ai nói cho bé Cường biết vì sao nó bị mẹ nó bỏ rơi. Vốn là đứa ngoan ngoãn, Cường không muốn rời bỏ bố mẹ nuôi, rời bỏ người chị tật nguyên đã không thể thiếu trong cuộc đời của nó. Nhưng nó vẫn phải lên chiếc xe con màu trắng vào một buổi sáng đẹp trời. Bé Hoàn tiễn em bằng một nhịp khóc dài tưởng vô tận.

Không cười, không khóc, không ăn là tình trạng của bé Hoan lâm vào khi mẹ con Cường về thành phố. Ngày thứ tư, Cương, cuống cuống bắt lực khi bé Hoan đã lả đi trên tay Hoàn. Nhịp thở đã ngừng, nhưng gương mặt nó vẫn thế, thiên thần, tinh khiết. Hoàn không kịp kêu một tiếng, gần như lịm đi trước mắt mắt không ngờ này. Như một kẻ mộng du, Cương cúi xuống ôm xiết lấy vợ con yêu dấu. Cánh tay còn lại của anh không đủ vòng choàng. Cương trân trối nhìn cánh tay áo mềm của mình lất phất xơ xác.

Giây phút ấy, anh không thể biết được rằng, một chặng thời gian đằng đẵng vừa đi qua cuộc đời mình như một giấc mơ.